

Wat voorafging...

Lodrik Bardriç, de jonge, onervaren Kabcar van Tarpol, ontwikkelde zich in de loop van de jaren tot een veelbelovende, maar later door duistere machten gemanipuleerde vorst. Als een van de weinige magiërs van Ulldart wist hij het ene na het andere land op het continent te veroveren, maar zonder het te weten baande hij ook de weg voor de terugkeer van de duistere godheid Tzulan.

Zowel zijn nicht en echtgenote Aljascha als zijn raadsman Mortva Nesreca, die door de God van het Kwaad was gestuurd, beheersten jarenlang heimelijk zijn denken en handelen. Lodriks oude vrienden werden vermoord of moesten vluchten. Stoiko, zijn vriend en vertrouwensman, belandde in de gevangenis, en zijn geliefde Norina vluchtte samen met zijn voormalige lijfwacht Waljakov naar het naburige continent Kalisstron. Mortva's meedogenloze intriges maakten Lodrik tot de machtigste maar ook eenzaamste man van heel Ulldart.

Uit Lodriks huwelijk met Aljascha kwam een drieling voort: de verwerpelijke, magisch begaafde Govan, de beeldschone, eveneens met magische krachten gezegende Zvatochna, en de verstandelijk beperkte maar oersterke Krutor.

Uit zijn relatie met Norina werd Lorin geboren, die opgroeide op het aangrenzende continent Kalisstron. Ook had Lodrik een affaire met een dienstmeisje, dat een zoon van hem kreeg. Deze jongen, Tokaro, kreeg binnen de elitaire ridderorde der Hoge Zwaarden een militaire opleiding.

Tokaro's leermeester was Nerestro van Kuraschka, de grootmeester van de orde, een man van trots en eer. Nerestro verloor zijn hart aan de Kensustriaanse priesteres Belkala, die uit haar vaderland was

verbannen. Na een relatie vol hartstocht en strijd scheidden zich hun wegen en trok Belkala naar Ammtára, een stad waar mensen en moeraswezens vreedzaam samenleefden. Daar bracht zij hun dochter Estrá ter wereld.

Inmiddels dreigden de ambitieuze plannen van de impopulaire vorst stuk te lopen. Vooral Kensustria, een land in het zuidoosten, bewoond door een raadselachtig, groenharig volk, toonde zich een taaie tegenstander en was moeilijk in te nemen. Bovendien zag Lodrik eindelijk in welk spelletje Mortva en Aljascha met hem speelden. Na verloop van tijd veranderde hij en voerde in de bezette gebieden belangrijke hervormingen door, die vooral het gewone volk ten goede kwamen. Aljascha werd uiteindelijk naar Granburg verbannen.

Net op het moment dat hij besloot ook afscheid te nemen van Mortva en zijn bondgenoten, werd hij op aandringen van Mortva door zijn eigen zoon en dochter, Govan en Zvatochna, verraden. Heel Ulldart was ervan overtuigd dat Lodrik in een steengroeve om het leven was gekomen.

De jeugdige Govan werd tot zijn opvolger gekroond. Waanzinnig geworden door het overmatige gebruik van magie, zette Govan de veroveringen meedogenloos voort en groeide uit tot een tiran die al spoedig het hele volk tegen zich in het harnas joeg. Wat Lodrik in zijn laatste jaren als Kabcar aan goeds voor zijn volk had gedaan, werd door zijn zoon teruggedraaid. Hij zocht steun bij de Tzulandriërs, een krijgersvolk van het continent Tzulandrië, en onder de Tzulani, de radicale aanhangers van de god van het Kwaad. Met zijn magische overmacht, het sluwe verstand van Zvatochna en door het manipuleren van de arme Krutor kon het niet lang meer duren voordat hij zijn doel – de onderwerping van het hele continent – zou hebben bereikt.

Maar Lodrik was niet dood. De magie had hem gered, en zo zocht hij in het verborgene naar mogelijkheden om zijn zoon de voet dwars te zetten. Als hij daar niet in slaagde, zou Tzulan terugkeren, zoals Mortva's bedoeling was.

In die tijd organiseerden Perdór, de koning van Ilfaris, en zijn hofnar Fiorell het verzet vanuit Kensustria. Torben Rudgass, een Rogogardische kaper, bracht de oude vrienden vanuit het verre Kalis-

stron naar Ulldart terug. Samen met de Kensustrianen, een vrijwilligersleger en de hulp van Lodrik, die een necromant geworden was, bonden ze de strijd aan met Govan en zijn vernietigende plannen.

Het kwam tot een beslissende slag, waarin Tokaro en de magisch begaafde Lorin samen met hun vader Lodrik en de vrienden van vroeger tegen Govan en zijn trawanten streden. Letterlijk op het laatste moment kon de terugkeer van de Donkere Tijd worden verhinderd, ook al eiste de slag talloze doden en gewonden.

Van Govan, Zvatochna en Mortva werd aangenomen dat ze waren gesneuveld, terwijl de Tzulandriërs de aftocht bliezen.

Een groot deel van het continent ligt nu in puin en moet worden opgebouwd, maar de mensen hebben weer hoop.

En toch zal spoedig blijken dat de vrede allesbehalve duurzaam is. Sommigen spreken zelfs van een verraderlijke rust...

De Nieuwe Tijd – dat geldt zowel voor Ulldart als voor mij.

Na het succes van *De Dwergen* is ook de Ulldart-aanhang gegroeid. Dit continent, vrij van alfen, orcs en dwergen, heeft de aandacht gekregen waarop ik altijd had gehoopt. Zo kan het leven doorgaan voor Lodrik en consorten. Mijn lievelingsschurk Mortva beraamt niet langer zijn onheilsplannen, maar ook zonder hem is het Kwaad nog sterk genoeg.

Met heel veel plezier ben ik teruggekeerd naar Ulldart, om losse eindjes – die de lezer misschien niet eens zijn opgevallen – aan elkaar te knopen en nieuwe draden te spinnen. Nieuwe, verrassende draden.

Mijn dank gaat naar mijn meelezers Nicole Schuhmacher, Sonja Rüter, dr. Patrick Müller en Tanja Karmann. En niet te vergeten naar mijn redactrice Angela Kuepper en uitgeverij Piper, die zich met zoveel zorg om Ulldart hebben bekommerd.

PROLOOG

Continent Ulldart, koninkrijk
Borasgotan, vesting Checskotan,
zomer van het jaar 1
Ulldraels (460 n.S.)

Op de binnenplaats van de vesting Checskotan brandden heldere vuren, die hun schijnsel over de eerbiedwaardige muren wierpen. De fakkels op de weergangen legden een rode gloed over de gracht aan de voet van de buitenste muur en gaven het water de kleur van gestold bloed. Het bolwerk, dat in de loop van de tijden al heel wat oorlogen had meegemaakt, leek bekoorlijk door al dat licht, maar ook afschrikwekkend door zijn karakter.

Nog maar zestien jaar geleden had deze burcht de laatste koning van Borasgotan, Arrulskhán iv, als toevluchtsoord gediend. In de tijden daarvoor was het een uitvalsbasis geweest voor veroveringen en een verdediging tegen aanvallen vanuit Hustraban.

De vesting stamde uit een bijna vergeten verleden, toen Borasgotan nog een grootmacht was geweest en de gebieden in het noorden had veroverd om de bodemschatten in bezit te krijgen. Daarbij waren de oorspronkelijke bewoners, de Jengorianen, zo goed als uitgeroeid. De laatste afstammelingen leefden nog altijd op de ontoegankelijke ijsvlakten.

Op deze koele zomeravond, niet lang na de slag bij Taromeel, dreigde alweer een nieuw conflict. Maar deze keer was de toekomst van het land een zuiver interne aangelegenheid, en een van de Borasgotanen dreigde te laat te komen.

Een ruiter gaf zijn voshengst luid vloekend de sporen, op weg naar het verzamelpunt dat door de edelen van het land was aange-

wezen om de nieuwe heerser van Borasgotan te kiezen. Zelfs in het schemerdonker was het reisdoel van de man duidelijk te onderscheiden. De vuren wezen hem de weg.

Zijn snelle nadering bleef niet onopgemerkt.

Een tiental torenwachters stelde zich in het gelid op de ophaalbrug op. Hun commandant brulde een bevel, ze lieten hun hellebaarden zakken en richtten de wapens naar de nieuwkomer. De pieken glinsterden vervaarlijk in de weerschijn van de fakkels als een niet mis te verstane boodschap aan de ruiter om halt te houden. De beslagen hoeven van het paard slipten op de planken en het scheelde maar een haar of het dier was gestruikeld toen zijn berijder het vlak voor de hindernis tot staan bracht.

De uitmonstering van de soldaten vormde een bonte verzameling. De een droeg het uniform van de gevallen Bardriç-dynastie, waarop het symbool van de familie was vervangen door dat van Borasgotan: een gestileerd paardenhoofd in een krans van dennennaalden. Een ander ging gekleed in een eenvoudig wollen of leren wambuis met een borstkuras eroverheen. Zo kort na de val van Govan Bardriç en zijn bondgenoten was er over zulke bijzaken nog niet nagedacht.

Een oudere man in de versleten uniformjas van een kolonel en met een bontmuts op zijn hoofd stapte naar voren en salueerde. 'Goedenavond. Mag ik uw uitnodiging zien, alstublieft?' Hij nam de ruiter, die hij op een jaar of twintig schatte, onderzoekend op. Donkerbruin haar kwam onder zijn kap tevoorschijn en hij liet zijn kastanjebruine ogen hooghartig over de kolonel en zijn mannen glijden. Een edelman, dat stond wel vast.

'Natuurlijk.' De jongeman zocht in zijn zadeltas en reikte de militair een brief aan.

De kolonel las de uitnodiging haastig door en vergeleek de naam van de nieuwkomer met een lijst. 'Helaas, vasruc Raspot Putjomkin, u kunt niet tot deze bijeenkomst worden toegelaten,' mompelde hij, zonder op te kijken. 'De uitnodiging is gericht aan vasruc Bschoi. U hebt zijn naam wel doorgestreept en vervangen door de uwe, maar dat maakt u nog niet zijn plaatsvervanger.'

'Vasruc Bschoi is dood,' antwoordde Raspot onverstoorbaar, en hij haalde een tweede brief uit zijn zadeltas. 'Dit is de beëdigde ver-

klaring van zijn weduwe, waarin ze zijn dood bevestigt en mij als zijn opvolger aanwijst, zowel in zijn ambt als bij deze bijeenkomst hier.’ Aan het onwillige gezicht van de kolonel zag hij dat hij niet zo makkelijk tot dit verlichte gezelschap zou worden toegelaten. Hij koos voor de confrontatie, stak zijn kin naar voren en wierp de militair een vernietigende blik toe. ‘Ik ben een Borasgotanische edelman, die alle recht heeft om over het lot van zijn vaderland te beslissen.’

De man knikte. ‘Dat begrijp ik, vasruc, maar ik heb nu eenmaal mijn orders. Het spijt me, maar u zult de nacht voor de poort moeten doorbrengen.’

Raspot slingerde zich uit het zadel van zijn voshengst, sprong op de grond en liep op de militair toe. ‘Wilt u zo vriendelijk zijn onmiddellijk iemand te roepen die over mijn papieren kan beslissen?’ Hij bleef pas staan toen hij met zijn gezicht bijna dat van de oudere man raakte. Hij rook het zure zweet van de kolonel en zag het litteken aan de zijkant van zijn hals, dat hij aan een zware wond moest hebben overgehouden. ‘Ik heb mijn hengst niet gespaard en ben vanuit het zuidoosten rechtstreeks hierheen gereden om van u mijn recht te krijgen.’

De kolonel hield de brieven over de leuning van de ophaalbrug en opende zijn vingers. Traag wapperden de blaadjes omlaag tot ze in het troebele water terecht kwamen en daar bleven drijven. De inkt begon onmiddellijk te vlekken. ‘Welke papieren, vasruc?’ vroeg hij onbewogen. ‘De brieven die zojuist door de wind uit uw hand zijn gewaaid? Die zijn volgens mij niet meer te lezen.’

‘De wind?’ Raspot maakte een beweging alsof hij zijn armen over elkaar wilde slaan, maar in plaats daarvan greep hij de kolonel bij zijn rechterschouder en gaf hem een zet waardoor hij van de brug stortte. Met een plons dook hij in het vuile water van de gracht. ‘Dan moet de “wind” ze ook maar weer terugbezorgen,’ riep hij naar beneden.

De soldaten lieten hun hellebaarden zakken en kwamen dreigend op hem toe. De vasruc liep achterwaarts naar zijn paard en hield zijn hand op het gevest van zijn sabel. ‘Jullie krijgen mij echt niet van deze brug af. Zorg maar dat...’

‘Wat is hier aan de hand?’ dreunde het van achter de kantelen van

de wachttorenen. Een man van middelbare leeftijd in een prachtige mantel keek misnoegd op hen neer. Hoewel hij geen onderscheidstekens droeg, moest hij een hoge edelman zijn. 'Saltan, wat doe je in de gracht?' Hij richtte zich tot Raspot. 'En u? Waarom maakt u zoveel drukte?'

In de veronderstelling dat hij de burchtheer voor zich had, maakte Raspot een korte buiging, stelde zich voor en verklaarde beknopt wat er was gebeurd. 'Helaas kan ik u mijn gelijk niet meer bewijzen, omdat de kolonel mijn papieren per ongeluk in het water heeft laten vallen. Hij is er wel achteraan gesprongen, maar tevergeefs,' besloot hij.

'Saltan, is dat waar?' De man met het grijze haar knikte naar twee soldaten als teken om hun aanvoerder de steile oever van de gracht op te hijsen. 'Heb jij in die brieven gelezen wat deze jongeman beweert?'

Saltan knikte proestend. Hij greep de uitgestoken hellebaarden vast en klom langs de oever uit het stinkende water. Blijkbaar durfde hij niet te liegen tegen zijn heer. Misschien was hij Raspot ook dankbaar dat die de edelman niet had verteld hoe smadelijk hij van de brug was geduwd.

'Kom dan binnen, vasruc Putjomkin, en wees welkom op Checs-kotan, de wieg van het nieuwe Borasgotan.' En met die woorden verdween hij weer achter de kantelen.

'Hartelijk dank.' Raspot stak zijn hand op als groet en leidde zijn hengst aan de teugel door de buitenpoort.

Daarachter stond de burchtheer hem al op te wachten. 'Ik ben haraç Fjanski, gastheer van deze belangrijke bijeenkomst en troonpretendent.' Met een knipoog voegde hij eraan toe: 'Zoals zoveel mensen die hier nu zijn. U soms ook?'

'Ik? Bij de wijze en rechtvaardige Ulldrael, nee!' haastte Raspot zich hem te verzekeren. 'Ik ben hier alleen om iemand van u te kiezen.'

'O ja? Wat verheugend.' Fjanski knikte hem toe. 'U bent nog jong en ongedeed, dus ik neem aan dat u niet op de Mirakelheuvel bij Taromeel tegen de troepen van die geschifte Govan Bardriç en zijn zuster hebt gevochten?'

Raspot bloosde verlegen. 'U hebt gelijk, haraç. Ik was thuis, om

het landgoed van vasruc Bschoi tegen plunderende soldaten te beschermen.'

Fjanski klakte met zijn tong. 'Ook al zo'n onaangenaam kantje van de oorlog. Niet alleen op het slagveld heerste de dood, maar ook onze eigen troepen richtten heel wat ellende aan in het vaderland. Het wordt tijd dat de orde in Borasgotan wordt hersteld.'

Zij aan zij stapten ze door de tweede poort de grote binnenplaats van de indrukwekkende vesting op, waar de stallen, werkplaatsen en woonverblijven tegen de dikke muren leunden alsof ze zelfs in vreedstijd nog beschutting zochten. De eenvoudige, maar heel verschillende kleding van de mensen die druk heen en weer liepen vertelde Raspot dat het gevolg van de genode edelen hier was ondergebracht.

'Ik begrijp het. Uit dankbaarheid voor uw inzet heeft de oude Bschoi u als zijn opvolger aangewezen.' Fjanski's gezicht werd nog ernstiger. 'U mag Ulldrael danken dat u voor die veldslag bent gespaard. Er zijn heel wat overlevenden die na dat gruwelijke bloedbad hun verstand hebben verloren. Die dappere Saltan is er slechts met de grootste moeite geestelijk weer bovenop gekomen.' Hij wenkte een staljongen om de voshengst over te nemen. Toen nam hij Raspot mee naar de voormalige troonzaal, waar de overige edelen aan een banket zaten. 'Later zal ik u naar uw kamer laten brengen, vasruc Putjomkin. Maar het werk gaat voor.'

Het was een grote zaal, die door de waanzinnige Kabcar zo kostbaar mogelijk was ingericht, zonder erop te letten of al die weelde wel bij de donkere, zware balken paste. Dure plafond- en wandschilderingen deden de toeschouwer duizelen, en een batterij kristallen kroonluchters zette de zaal in een schitterend licht. Op Raspot maakte het de indruk alsof hier een grillig, verwend kind aan het werk was geweest.

De tachtig gasten leken bijna nietig te midden van al deze pracht en praal. Zelfs met hun dure kleren en sieraden gingen ze verloren in dit geweld. Zachte gesprekken drongen tot de gastheer en de vasruc door. Hier en daar werd beschaafd gelachen en geschertst.

'Welkom in de slangenkuil,' glimlachte Fjanski hem waarschuwend toe. 'Hoor hoe ze sissen en blazen, hun giftanden in hun tegenstanders slaan en zich om hen heen slingeren. Wat sommigen voor een vriendelijke omhelzing houden, blijkt al snel een dodelij-

ke wurggreep te zijn. Te veel adders hebben hun zinnen op de troon gezet.' Hij gaf de bode een teken, en naast Raspot dook een bedienende op om zijn stoffige mantel aan te pakken. Daaronder kwam een niet bijster duur, maar smaakvol pak tevoorschijn. 'Wees op uw hoede, vasruc.'

De bode sloeg drie keer met zijn staf op de vloer en de gesprekken en het gelach verstomden. Bijna alle aanwezigen draaiden zich naar de ingang toe en namen de onverwachte bezoeker nieuwsgierig op. Wie was dat, aan de zijde van haraç Fjanski? Maar de norse gezichten ontspanden zich onmiddellijk toen ze zijn naam hoorden. In elk geval was hij geen concurrent voor de titel van Kabcar van Borasgotan.

'Eet, drink en maak kennis,' raadde de haraç hem op vaderlijke toon. 'We zullen moeten samenwerken als we onze macht in Borasgotan willen terugkrijgen.'

'Dan heeft het land dus een slangenbezweerder nodig,' verwees Raspot naar Fjanski's eerdere vergelijking.

'Goed gezien! Die ongelukkige hervormingen van Lodrik Bardriç liggen het gewone volk nog veel te vers in het geheugen. Ze moeten niet te lang aan zulke vrijheden wennen.' Hij klopte hem op zijn schouder en liep naar zijn plaats terug.

Raspot ging zitten naast een oude, door drankzucht getekende man met een netwerk van gebarsten bloedvaatjes onder zijn dichte baard. Zijn neus was buitensporig dik, als een rode vrucht die elk moment kon openspringen. In zijn uniform, waarop nog de onderscheidingen van Arrulskhán iv prijkten, leek hij een karikatuur van het verleden. Hij zou zeker niet worden gekozen.

Bedienden brachten Raspot een couvert, met een keus uit verschillende gerechten, van gestoofd wildbraad tot de heerlijkste vruchten en exotische desserts, die een vermogen moesten hebben gekost. Fjanski moest wel een geheime schatkist met parr bezitten om dit alles te kunnen betalen.

De jonge edelman had honger na zijn lange reis, en hoewel hij probeerde om beheerst te eten, werkte hij de maaltijd toch sneller naar binnen dan gewoonlijk.

Fjanski stond op en tikte met een lepel tegen zijn glas. De gesprekken verstomden. 'Bij Taromeel heb ik gevochten voor Ulldarts

vrijheid,' begon hij zijn toespraak, 'en ik was aanwezig bij de onderhandelingen daarna. Met koning Perdór werd afgesproken dat wij onze volgende Kabcar of Kabcara uit onze eigen gelederen zouden kiezen. Daarvoor zijn we hier, op Checskotan. Laten we drinken op Borasgotan!' Hij hief zijn glas, en de gasten proostten. Fjanski zette zijn wijnglas weer neer en keek vorsend de zaal rond. 'Ik heb u gevraagd mij te zeggen wie aanspraak wil maken op de troon, en op welke gronden.' Een livreiknecht stapte op hem toe en gaf hem een rol papier, die Fjanski met een theatraal gebaar uitrolde en omhooghield, zodat iedereen kon zien hoeveel namen erop stonden. 'Tweeëntwintig kandidaten.' De haraç liet het aantal door de zaal galmen, over de bepruikte hoofden heen, terwijl er onder de edelen een opgewonden geroezemoes ontstond. 'Tweeëntwintig!' herhaalde hij met nadruk, voordat hij het papier achteloos op de lange tafel smeed. 'De lijst van onzinnige argumenten wil ik hier niet eens noemen.'

'En wat waren uw argumenten ook alweer, haraç?' smaalde de man naast Raspot nonchalant. Er werd hatelijk gelachen toen hij smakkend een grote hap van een gebraden kwartel nam. Het vet droop langs zijn baard en hals. Voordat het in zijn kraag kon verdwijnen veegde hij het weg met de rug van zijn hand, die hij schoonwreef aan het tafelkleed.

Fjanski liet zich niet van zijn stuk brengen. 'Mijn waarde vasruc Klepmoff, ik heb er nooit een geheim van gemaakt dat ik dit land wil leiden. Ik heb die positie dan ook verdiend, in tegenstelling tot u.' Zijn grijsblauwe ogen dwaalden over de gezichten van de aanwezigen. 'Ik wil u er wel aan herinneren dat we geen tijd hebben voor intriges, omdat het volk van Borasgotan snel weer bij de teugel moet worden genomen voordat het te lang de wind van de vrijheid voelt die uit Tarpol overwaait. De toekomstige Kabcara, Norina, ondermijnt de rechten van de edelen, het volk roert zich en krijgt greep op de regering. Govan Bardriç was ons zo behulpzaam om na de machtsovername door zijn vader de Borasgotanen onder de knoet te brengen. Wij zullen die ketenen wat lossen maken, zodat ze ons dankbaar zijn, maar we laten hen niet vrij!' Hij zwaaide met een gebalde vuist. 'Zijn we het daarover eens?' De mannen en vrouwen bevestigden luid hun instemming. Raspot deed er het zwijgen toe, wat

hem een onderzoekende blik van zijn buurman bezorgde. ‘Laten we dan eensgezind het lied van de macht aanheffen. Geen kleine conflicten of ruzies meer, want daarmee versterken we de positie van de boeren en rijke burgers. Die zwetsen toch al te veel over een nieuwe tijd en gelijkberechtiging voor alle Borasgotanen.’ Weer kreeg hij luide bijval.

‘Is dat uw verkiezingspraatje, haraç?’ vroeg de kauwende Klepmoff verveeld. ‘Heel geslaagd, maar toch zal ik niet op u stemmen.’

‘Dat hoeft ook niet,’ antwoordde Fjanski rustig. ‘Het lijkt me beter iemand op de troon te zetten van onbesproken gedrag, iemand die geen vetes met anderen heeft en nooit iets met Arrulskhán of Govan Bardriç te maken heeft gehad. Dat zal op onze buurlanden een goede indruk maken, als duidelijk signaal van een nieuw begin. En wij zullen onze Kabcar van harte ondersteunen.’ Een paar edelen lachten zacht.

Klepmoff smeedt de kop van de kwartel op zijn bord. ‘Een marionet, bedoelt u? En wie moet dat poppetje dan wel zijn, haraç?’ Fjanski tilde zijn rechterarm op en wees zwijgend naar Raspot. Klepmoff draaide zich abrupt opzij om de jongeman wat beter te bekijken. Toen barstte hij uit in een schaterlach, die door de meeste edelen werd overgenomen.

Raspot staarde verbluft naar de haraç, die hem met dat voorstel nogal had overrompeld. De slangenbezweerder speelde een verrassend deuntje. Zijn blik ging naar de lachende edelen, die bijna niet tot bedaren kwamen. In een eerste opwelling had hij voor de eer willen bedanken, maar het hooghartige gelach van de mannen en vrouwen om hem heen maakte hem boos en koppig. Het was een belediging voor zijn eer als man en als vasruc.

‘Wat is daar zo grappig aan?’ vroeg hij op hoge toon, maar zijn woorden gingen verloren in het tumult. Dus sprong hij overeind en sloeg met zijn vuist op tafel. ‘Ik vroeg wat er te lachen viel?’ riep hij nijdig.

De kaarsvlammen op de tafels flakkerden, de kristallen kroonluchters trilden en rammelden. Alle lichtbronnen in de troonzaal doofden, en daarmee verstomde ook het gelach, om plaats te maken voor verschrikte uitroepen, het schrapen van stoelpoten en het metaalachtige geluid van zwaarden die uit de schede werden getrokken.

Bedienden kwamen toegesneld met brandende toortsen en fakels, zodat even later in elk geval de tafel weer verlicht was. De meeste gasten waren overeind gesprongen en de hele zaal verkeerde in consternatie.

Opeens stond de onopvallende Raspot in het middelpunt van de belangstelling – wat hem zelf misschien nog wel het meest verbaasde. ‘Waarom kijken jullie allemaal naar mij?’ vroeg hij bevreemd.

Haraç Fjanski nam hem onderzoekend op. ‘Heren, ik geloof dat we hier te maken hebben met een jongeman die over een gave beschikt die maar weinigen op dit continent ooit is gegund,’ verklaarde hij. ‘Vasruc Putjomkin, u bent gezegend met magie.’

‘Ik? Nee, dat kan niet...’

Maar de haraç wilde van geen tegenspraak horen. ‘Hoe is het anders mogelijk dat het vuur zich aan uw woede onderwerpt? Alle ramen zijn gesloten en ik heb geen tochtvlaag bespeurd. U wel?’ richtte hij zich tot de anderen, die hun hoofd schudden en de man die ze zo-even nog hadden gehoond nu met angst en bewondering aanstarden.

Op één na.

‘Heel handig gespeeld, Fjanski,’ riep Klepmoff, en hij kwam overeind uit zijn stoel. ‘U kent deze knaap, dat is wel duidelijk, en u wilt hem op de troon zetten om daar zelf zo veel mogelijk van te profiteren.’ Hij keek op en wees met zijn vinger naar het plafond. ‘Ik durf er mijn hele bezit onder te verwedden dat daar gaten zijn geboord waardoor uw bedienden het licht hebben uitgeblazen om ons te verrassen.’

Fjanski spreidde zijn handen. ‘Ik zweer u bij Ulldrael de Rechtvaardige dat ik helemaal niets met dit wonder te maken heb. Het was wel degelijk magie.’

‘Leugens!’ Klepmoff lachte de anderen uit. ‘En jullie geloven hem! Wacht, ik zal het wel bewijzen. Eens kijken of die zogenaamde magie hier ook tegen helpt.’ Bliksemsnel trok hij met zijn dikke rechterhand de erdolk die hij van Arrulskhán iv had gekregen uit de schede aan zijn riem en stootte ermee naar Raspots bovenarm.

Bijna had het wapen de arm van de jongeman bereikt toen het opeens afketste tegen een onzichtbare hindernis en uit elkaar spatte.

De scherpe metaalsplinters zweefden door de lucht, keerden zich tegen de aanvaller en drongen in zijn borst, zijn hals en zijn gezicht.

Bloedend zakte Klepmoff in elkaar op zijn stoel, die vervolgens als door een spookachtige hand werd opgetild en door de zaal heen geslingerd alsof de vasruc niet meer woog dan de kwartel die hij zojuist verorberd had.

Op een hoogte van vier passen sloeg Klepmoff tegen de muur, met een luid gekraak van brekende botten. Samen met de versplinterde restanten van de stoel stortte hij tegen de vloer. Onder het lijk was al gauw een plas bloed te zien, die over het glanzende marmer stroomde.

Zwijgend weken de mannen en vrouwen nu voor Raspot terug. Zelfs de laatste ongelovigen kwamen overeind. Niemand durfde hem nog tegen te spreken.

De jonge edelman tilde zijn armen op en staarde vol onbegrip naar zijn handen. *Bezit ik magische krachten? Maar hoe beheers ik die?*

‘Bij alle goden! Is er een betere troonpretendent denkbaar dan deze jonge edelman, die door Uldrael is gezegend?’ riep haraç Fjanski bijna euforisch. ‘Wie stemt voor Raspot Putjomkin?’ Als antwoord maakten alle edelen een diepe buiging voor de jongeman. ‘Lang leve Raspot de Eerste, Kabcar van Borasgotan!’ riep Fjanski, en hij glimlachte hem toe.

Raspot kon niet bevatten hoe zijn leven binnen enkele ogenblikken totaal op zijn kop was gezet. In zijn hart had hij grote twijfels of hij de last van de macht wel op zijn schouders nemen moest. Aan de andere kant zou zo’n kans zich niet nog eens voordoen.

‘En zo heeft mijn vaderland een nieuwe Kabcar,’ verklaarde Raspot, geërgerd dat zijn stem zo schor klonk, wat zijn gezag een beetje ondermijnde. ‘Ik vraag u allen om het zwijgen te bewaren over mijn magische krachten. Anders kunnen onze burens vrezen dat Borasgotan zich onder mijn leiding tot een nieuwe oorlogsnatie zal ontwikkelen. En dat is niet mijn bedoeling.’

De edelen richtten zich op, gingen weer zitten en wachtten op de rest van de agenda, nu het hoogste ambt in het land zo onverwachts en spectaculair was vergeven.

Fjanski vroeg Raspot om zijn plaats aan het hoofd van de tafel in te nemen, en installeerde zich links van hem. Al gauw ontstond er

een levendige discussie over de wederopbouw van Borasgotan.

De uren verstreken. Het was lang na middernacht toen Raspot eindelijk de vergadering schorste, zodat iedereen wat slaap kon krijgen. De volgende dag zouden de besprekingen worden voortgezet. Een eind verderop lag een zwaar beschonken vasruca voorover op de tafel luid te snurken.

‘Nou, hooggeboren Kabcar, hoe voelt u zich?’ Fjanski schonk zich een glas wijn in, rook eraan en nam een slok. ‘Had u in uw stoutste dromen kunnen denken dat u de machtigste man van Borasgotan zou worden?’

‘Ben ik dat dan?’ was Raspots wedervraag. Hij keek de haraç onderzoekend aan. ‘Ik ben opgegroeid met de verhalen over Lodrik Bardriç en zijn raadsman Nesreca. Veel mensen zien hem als de feitelijke boosdoener, degene die verantwoordelijk was voor al het onheil, de duizenden doden en de rivieren van bloed waarin dit continent bijna is gesmoord.’ Hij zag de uitdrukking op Fjanski’s gezicht veranderen. De man keek betraapt. ‘U bent het die over magische krachten beschikt, nietwaar, haraç? U hebt Klepmoff gedood,’ fluisterde hij. ‘Wat is de bedoeling van deze maskerade? Moet ik soms uw Lodrik Bardriç worden?’

Fjanski’s mond verstrakte, maar toen verscheen er een glimlach rond zijn lippen. ‘In elk geval bent u slimmer dan Bardriç – of minder naïef.’

‘U hebt me zelf gewaarschuwd voor deze slangenkuil. Ik wil de ware reden horen waarom ik uw plaatsbekleder zou moeten zijn, anders treed ik vannacht nog af.’ Raspot maakte geen grapje. Hij leek vastbesloten zijn dreigement uit te voeren.

‘Wilt u me nu bang maken?’

‘De verkiezing zou weer helemaal opnieuw moeten worden gehouden, en wie weet wie er dan als winnaar uit de bus zou komen?’

Fjanski grijnsde. ‘Goed, ik zal het u vertellen. Bschoi en ik hebben lang overlegd hoe het verder moest met Borasgotan. Helaas is hij te vroeg overleden, maar in zijn brieven schreef hij steeds over u en uw moed. Toen ik u op de brug zag en constateerde hoe gedreven u was, viel mijn keus definitief op u,’ legde hij uit. ‘Het gaat immers om uw en mijn vaderland, hooggeboren Kabcar. U bent een onbeschreven blad, zowel voor het volk als voor de landen om ons

heen, zoals ik al zei. En dat meen ik.’ Hij wierp een afwezige blik op de slapende vasruca, die mompelend haar hoofd omdraaide en een gemakkelijker houding zocht. ‘Neem haar, bijvoorbeeld. Kijk hoe ze daar ligt: dronken, onbeheerst en onfatsoenlijk. Bepaald geen stralend voorbeeld. Bijna niemand van onze edelen heeft zich de afgelopen jaren onderscheiden door zijn moed of het respect verdiend van de bevolking. De meesten zijn alleen op hun eigen voordeel uit. In u, Raspot, krijgt het land misschien een Kabcar die niet alleen door de brojaken, vasrucs en haraꝑs maar ook door de eenvoudige Borasgotanen wordt geaccepteerd. In de ogen van anderen beschikt u over magische gaven en bent u dus door Ulldrael uitverkoren. Wie zou beter geschikt zijn om eindelijk de noodzakelijke orde te scheppen in het land?’

Raspot begon te begrijpen wat Fjanski bedoelde. ‘Anders blijft er ruzie en gaat de ellende gewoon door,’ voltooide hij dat verontrustende visioen. Hij zuchtte diep, leegde in één teug zijn glas wijn en wierp het glas over zijn schouder. Met een klap sloeg het kapot tegen het marmer. ‘Dan blijf ik dus Raspot de Eerste. Maar ik waarschuw u, haraꝑ Fjanski. Anders dan Lodrik Bardriꝑ heb ik een eigen wil, een eigen mening en mijn eigen plannen. Wilt u een marionet of een slang die naar uw pijpen danst? Vergeet het dan maar. Ook mij gaat het om het welzijn van ons land. Mijn eigen belangen en die van de edelen komen pas op de tweede plaats.’ De Kabcar stond op. ‘Naast een koning hoort een koningin. Ik ben van plan om snel te trouwen.’

‘Natuurlijk. Ik zal de knapste dochters uit de hoogste kringen van het land voor een bal uitnodigen. Dan kunt u een echtgenote kiezen.’

‘Niet nodig, haraꝑ Fjanski. Mijn hart is al vergeven.’ Raspot glimlachte. ‘Ik zal haar laten komen voor onze bruiloft.’

‘Ze is hopelijk wel een dame van stand, die bij u past, hooggeboren Kabcar?’

Prompt kwam het verrassende antwoord. ‘Ze is de weduwe van vasruc Bschoi. Na de dood van haar man heeft ze mij haar liefde geschonken. Ik voelde me zelf ook tot haar aangetrokken, vanaf het eerste moment dat ik haar zag. Ze is heel verstandig en ze zal ons helpen bij de wederopbouw van Borasgotan.’